

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **H. P. V.,**
nar.,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem

zastoupen: zmocněncem **V. J. N.,**
bytem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.12.2017, č. j. OAM-787/ZA-ZA11-HA08-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 25/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že žalovaný nepřihlédl ke všem relevantním okolnostem, a že zároveň doplňuje nové důvody a skutečnosti. Žalobce předně namítá, že v České republice má rodinné vazby, které žalovaný dostatečně nezohlednil. Je v kontaktu se svou bývalou přítelkyní a snaží se o obnovení a prohloubení vztahu se svým synem, na jehož výživu se snažil podle svých schopností přispívat. Poukazuje též na to, že v České republice má řadu přátel a známých. Po propuštění z výkonu trestu v září 2017 navázal novou známost, se kterou chtěl dne 5. 1. 2018 uzavřít manželství, sňatek se však z důvodu překážky na straně žalobce neuskutečnil. Žalobce akcentuje zejména dobu trvání pobytu na území ČR ve spojení se vztahem vůči synovi a aktuální partnerce. Zmiňuje též, že má v zemi původu rodiče a sourozence, ale soužití s nimi je podstatně omezeno, přistěhování k nim označuje jako prakticky nemožné. Sám je pokročilejšího věku, v zemi původu nemá potřebné zázemí a neztotožňuje se se socialistickým zřízením, smýšlením v zemi původu. Zdůrazňuje, že v České republice by naopak měl možnost prohloubit partnerský vztah a rovněž vztah se synem. Žalobce též zmiňuje, že nebyl v dosavadním řízení dotazován na zamítavé postoje vůči socialistickému zřízení v zemi původu.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Důvodem, pro který žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany, je legalizace pobytu žalobce na území ČR, neboť pozbyl pobytové oprávnění a hodlá přitom na v České republice nadále žít a pracovat. Žalovaný sděluje, že se vypořádal se všemi aspekty podané žádosti a tvrzeními žalobce a odkázal na napadené rozhodnutí. Tvrzenou existenci rodinných vazeb na území ČR nepovažuje v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003, za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Ani nová tvrzení žalobce nepovažuje za taková, která by vedla k nároku na udělení azylu z tohoto důvodu. Ve věci námítky důvodů zvláštního zřetele hodných odkázal žalovaný na příslušnou judikaturu. Žalovaný dále uvádí, že o humanitární azyl nelze žádat, není na něj právní nárok. Dokazování považuje za podrobné a úplné, napadené rozhodnutí za správné a plně na něj odkazuje. Žalovaný doplňuje, že ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 37/2003 ze dne 22.1.2004 poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců. Žalovaný proto z výše uvedených důvodů navrhl žalobu zamítnout.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti:
5. Žalobce si dne 24. 9. 2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvody pro podání žádosti uvedl žalobce jednak skutečnost, že je již starší a nemůže se vrátit do země původu, neboť tam nemá rodinu a zázemí, jednak dále, že by rád usiloval o sloučení rodiny a posílení svých rodinných vazeb v České republice. Žalobce uvedl, že je svobodný, avšak s bývalou partnerkou má syna, který žije v České republice. Poprvé na území ČR přicestoval v roce 1988, následně se vrátil do Vietnamu, ale v roce 1993 jej opustil, neboť zde nenalezl práci. Během pobytu v ČR se živil podnikáním v roce 2002 mu však k podnikání zaniklo povolení a pobýval proto nelegálně na Slovensku. V roce 2007 spáchal trestný čin a strávil 33 měsíců ve vazbě, po propuštění nemohl najít práci.

Živil se proto příležitostnou výpomocí u kamarádů a známých. Následně byl opětovně odsouzen za trestnou činnost a do roku 2017 byl ve výkonu trestu. Žalobce dále uvedl, že je bez náboženského vyznání a že nikdy nebyl členem politické strany či politicky aktivní. Zdravotní stav označil za dobrý.

6. Dne 12. 12. 2017 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu na území České republiky, neboť žalobce pozbyl pobytové oprávnění, zároveň návrat do Vietnamu odmítá pouze z důvodu absence tamního zázemí. Rodinné poměry v ČR žalovaný neshledal azylově relevantní.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o azylu má podání žaloby odkladný účinek napadeného rozhodnutí.
8. Žalobce navrhl konání veřejného jednání a navrhl také výslech přítelkyni, se kterou měl uzavřít sňatek. Soud zaslal žalobci vyjádření žalovaného k žalobě a vyzval jej, aby v případě, že trvá na konání jednání, zaslal soudu své vyjádření. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce na projednání věci netrval. Návrhu na provedení svědecké výpovědi přítelkyně soud nevyhověl, neboť přítomnost partnerského vztahu jako takového je v dané věci azylově irelevantní.
9. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:
10. Podle § 3 odst. 1 zákona o azylu: *„Žádostí o udělení mezinárodní ochrany je projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrožící vážnou újmu.“*
11. Podle § 12 zákona o azylu: *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
12. Podle § 13 zákona o azylu: *„(1) Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*
(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí
a) manžel nebo partner azylanta,
b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,

c) rodič azylanta mladšího 18 let,

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo

e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

(3) Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.“

13. Podle § 14 zákona o azylu: „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
14. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce není pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a že ani nemá strach z pronásledování. Toto nebylo vůbec tvrzeno, natož jakkoli doloženo. Žalobce pouze namítal, že na politický postoj nebyl v předchozím řízení dotazován a nebyl poučen, že tyto důvody může rovněž provést a dokázat. Soud však zjistil, že ze spisu, resp. protokolu o pohovoru vyplývá skutečnost opačná. Žalobce byl ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyzván k seznámení se podklady, avšak tohoto práva prokazatelně nevyužil. Ani soud nenalezl skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Vnitřní zamítavý postoj nelze považovat za uplatňování politických práv a svobod. Ekonomická migrace nepožívá ochrany azylového práva a pobyt jako takový je předmětem cizineckého práva (zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců). Z obsahu protokolu navíc vyplývá, že žalobce svým zaviněným jednáním o předchozí pobytová oprávnění přišel a žádost o udělení azylu lze proto vnímat jen jako snahu odvrátit nelegálnost pobytu na území, když jediné zde projednávaná žaloba je způsobilá odložit vykonatelnost napadeného rozhodnutí. Podmínky předpokládané § 12 zákona o azylu tedy naplněny nejsou.
15. Syna žalobce nelze ve smyslu § 13 zákona o azylu považovat za osobu, na kterou by se žalobce mohl tzv. slučovat, neboť bylo zjištěno, že syn žalobce nebyl a není osobou, která by na území pobývala na základě uděleného azylu. Totéž platí i o partnerce žalobce.
16. Soud ve věci žalobce neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by odůvodňoval udělení ochrany z humanitárního důvodu, jak předpokládá § 14 zákona o azylu. V žalobě tvrzený důvod neodůvodňuje humanitární potřebu žalobce, když tvrzenou potřebou je soužití osob na území. Skutečnost, že žalobce měl v úmyslu se v České republice oženit, nelze, jak rovněž uvedl již žalovaný ve svém vyjádření, považovat za důvod hodný zvláštního zřetele, jak judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 Azs 3/2003.
17. Žalobce jako jediné dva důvody pro udělení mezinárodní ochrany uvedl absenci zázemí v zemi původu a zájem o prohloubení rodinných vztahů k synovi a partnerce v ČR. Ani jeden z nich však neodpovídá důvodům, pro něž lze tuto ochranu dle zákona o azylu poskytnout. Žalobce je zdravý, svéprávný člověk. Soudu není též známo, že by

ve Vietnamu aktuálně probíhala humanitární katastrofa. Správní orgán tedy postupoval správně, neboť aktuální postavení žalobce nelze podřadit ani pod jedno z ustanovení zákona o azylu, podle kterého by bylo možno azyl udělit.

18. Podle § 14a zákona o azylu: „(1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
- (2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
19. Podle § 14b zákona o azylu: „(1) *Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.*
- (2) *Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí*
- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,*
 - b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,*
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,*
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. b), nebo*
 - e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.*
- (3) *Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.*
- (4) *V případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.“*
20. Nejsou naplněny ani podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany dle ust. § 14a, jelikož zde nebyly zjištěny žádné důvodné obavy, že by v případě návratu do vlasti žalobci hrozila vážná újma. Žalobce má na území ČR partnerku, se kterou měl v úmyslu se oženit a dále již zletilého syna (narozeného v roce 1996, občana ČR), kterého má se svou bývalou partnerkou, českou občankou. Žalobce zmínil, že mu ani

v rámci trestního řízení nebyl uložen trest vyhoštění. Soud se zabýval soukromými i rodinnými poměry žalobce v ČR, avšak tyto vazby neshledal azylově relevantními. Z chování žalobce je zřejmé, že svůj vztah k synovi akcentuje až nyní v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že syna viděl naposledy v roce 2011 a bývalé partnerce na něj podle svých možností přispíval. V průběhu výkonu trestu žalobce bývalou partnerku ani syna nezval na návštěvy, nechtěl je tím údajně zatěžovat a doufal v prohloubení vztahu po jeho propuštění. Zároveň si však našel novou partnerku. Žalobce tedy vlastním zaviněným protiprávním jednáním způsobil, že se se synem a bývalou partnerkou několik let vůbec neviděl. Ani vztah k nové partnerce nelze považovat za azylově relevantní. Žalobci nic nebrání, aby legalizoval svůj pobyt skrze zákon o pobytu cizinců. Nehledě k tomu, že vzhledem k věku syna i malé intenzitě vzájemných kontaktů mezi žalobcem a synem, může jejich rodinný život být realizován kontaktem na dálku prostřednictvím různých aplikací umožňujících nejen přenos zvuku ale i obrazu. Soud uzavírá, že rodinný příslušník žalobce, který by požíval doplňkové ochrany, tu není, a proto ani § 14b zákona o azylu nelze použít.

21. Udělení mezinárodní ochrany není nárokové povahy, jde o mimořádný prostředek, který lze uplatnit pouze v odůvodněných případech. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* Neudělení azylu nelze považovat za udělení trestu, jak namítá žalobce. Nejedná se o nárokový závazek státu, nýbrž o projev „dobré vůle“ státu poskytnout kromě jiného právo pobytu cizímu státnímu příslušníkovi, pokud jsou naplněny podmínky stanovené zákonem o azylu. V případě žalobce tyto podmínky splněny nebyly, proto nebyl azyl mu udělen.
22. Žalobce je sice již vyššího věku, avšak přesto jej nelze považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, dle kterého je zranitelnou osobou *osoba starší 65 let*, nehledě k tomu, že žalobce má v zemi původu rodinné zázemí (sourozence).
23. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný sice měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. 4. 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce